

DÉLMAGYARORSZÁG

A Szegedi Seprőgyár Dolgozói határidő előtt teljesítik exporttervüket

Rákosi elvtárs bírálata után megjavult a munka a dorozsmai géppállomáson

AZ MDP CSONGRÁDMEGYE PARIZSIZÓTSAGÁNAK LAPJA

IX. ÉVF. 18. SZÁM

ÁRA 50 FILLER

CSÜTÖRTÖK, 1953. JANUÁR 22.

Népünk újabb ragyogó győzelme

Az ország gazdája, a hatalom tényleges birtokosai: munkások, dolgozó parasztok és értelmiségiek szeretettel és feszült érdeklődéssel tanulmányozzák a Központi Statisztikai Hivatal jelentését az 1952. évi terv teljesítéséről. Jogos büszkeséggel és felelősségérzettel beszélnek azokról a nagyszerű számadatokról, amelyek hűen, pontos mérlegként mutatják két kezük munkájának, szívük és agyuk erőfeszítéseinek eredményeit. Nem igaz, hogy „a rossz hír szárnyon jár, a jó alig kullog.” A tervteljesítés győzelmes dokumentumának híre biheltelen gyorsasággal eljutott a Szegedi Textilművek munkásaihoz épp úgy, mint a cserebökényi tanyák lakosaihoz, vagy a pityarosi általános iskola nevelőihez és tanulóhoz.

Nem dolgoztunk rosszul — hallatszik mindenünnen a megállapítás. A gyáripar teljes termelési tervét 100,7 százalékra teljesítette és 23,6 százalékkal termelt többet, mint 1951-ben. A nehézipar termelése egy év alatt 33,3, a könnyűipar 10,5, az élelmiszer ipar 16,1 százalékkal nőtt. Villamosenergiából 19,3, szénből 22,8, esztérgápekből 8,4, tehergépkocsiból 66,3, pamut- és selyemszövetből 4,8 százalékkal termeltünk többet, mint 1951-ben. Mezőgazdaságunk szocialista szektora az ország szántóterületének 1951. évi 25 százalékaról 37 százalékra fejlődött.

Pártunk következetes harca, Rákosi elvtárs bölcs és előrelátó irányítása tette lehetővé, hogy öt éves tervünk harmadik, döntő esztendőjét — a mezőgazdaság gyenge terméseredménye ellenére is — ragyogó győzelemmel fejeztük be és ismét nagy lépést tettünk a szocializmus felépítése felé. Nálunk, Csongrád megyében a pártbizottságok és pártbizottságok, a komkommunisták küzdöttek a legelső vonalakban azért, hogy maradéktalanul teljesíteni tudjuk a tervet. Különösen az ipari üzemek pártbizottságai mozgósították jól a munkaverseny kiszélesítésére, a termelékenység emelésére, a takarékosra és önköltségszökkenésre. A falusi pártbizottságok — az állami gazdaságok és termelőszövetkezetek pártbizottságai is — már kevésbé voltak következetesek a harc egyes szakaszaiban. Tapasztalható volt, hogy a májusi fagyok, a nyári aszály idején bizonyos fokig megtorpannak a nehézségek előtt ahelyett, hogy bátran leleplezték, szétzúzták volna a kulákok és egyéb ellenséges elemek demagógiáját. Ma már a tanulságokat levonva, mezőgazdasági dolgozóink is tisztán látják: a rossz időjárás ellenére is sokkal nagyobbak lennének eredményeink, ha nagyobb mértékben felhasználnánk volna a rendelkezésükre álló legfejlettebb szovjet termelési módszereket.

Kitűnik a tervteljesítés adataiból, hogy az elmúlt évben mennyivel lett gazdagabb dolgozó népünk anyagi és kulturális vonatkozásban egyaránt. A munkások és alkalmazottak száma 203 ezerrel nagyobb, mint 1951 végén volt. Az iparban és az építőiparban foglalkoztatottak száma egy év alatt 117 ezer fővel emelkedett. Ha számításba vesszük még azt is, hogy a munkabérelap az egész népgazdaságban — nem számítva az 1951. december 1-i béremelést — 23,5 százalékkal volt több 1952-ben, ez azt jelenti: hazánkban már régóta ott mindörökké a munkanélküliség réme, a „három millió koldus” helyett a biztos keresettel bíró, anyagi gondokat nem ismerő munkások termelőszövetkezeti tagok és egyénileg dolgozó parasztok hatalmas serege foglalta el. Ady Endre még a magyar proletárok kultúrájáról énekelte fájdalmas hangon, ma pedig kevés híján 9000 könyvtár működik az országban 4,3 millió kötet könyvvel. A falvakban az állami faluszínház 510 ezer néző előtt 2200 előadást tartott. A rádió előfizetők száma 1952 végén 867.000 volt, 26 százalékkal több, mint 1951 végén. Tavaly közel 800 új orvos fejezte

be tanulmányait és hazánkban ma tízezer lakosra 12 orvos jut.

De mondhatjuk-e, hogy nem voltak fogyatékosok az elmúlt évi munkánkban? Nem, ezt nem mondhatjuk! Sok esetben előfordult, hogy nem hajtottuk végre következetesen a párt és a kormány határozatait és ennek következtében szénbányászatunk és kohászatunk — bár 3,5 millió tonnával több szénert termeltünk, mint 1951-ben — lassabban fejlődött, mint a népgazdaság alapanyag-szükségele. Nem voltunk jó gazdái az országnak, nem tudnánk biztos léptekkel előre menni, ha elhanyagolnánk ezeket a hibákat. Nyilván és becsületesen le kell vonnunk elkövelet hibáinkból a tanulságot, hogy ebben az esztendőben semmiképpen se kövessük el azokat, nekünk állandóan előre kell néznünk és sohasem visszafelé, nekünk szakadatlanul növeledni kell az egész társadalom termelését, hogy még nagyobb mértékben tudjuk kielégíteni dolgozó népünk megnövekedett igényű szükségletét.

A tervteljesítés számadatai mindennél jobban bizonyítják népünk alkotó életerejét és elszánt bekeakaratát. A tervteljesítés adatai azonban azt is mutatják, arra is figyelmeztetnek, hogy miyeen mérhetetlenül sokat köszönhetünk felszabadítóknak, a Szovjetunió-nak. A Szovjetunió — és személyesen Sztálin elvtárs — úgyszólván minden nap, minden órában segít nekünk szocialista társadalmi rendünk felépítésében. Ezer és ezerféle formában nyilvánul meg ez az önzetlen baráti segítség. Szálinváros és a budapesti földalatti tervrajzait szovjet mérnökök készítették, akik ma is ott dolgoznak az építkezéseken és értékes tanácsokkal, tapasztalatokkal segítik a vezetőket és munkásokat. Mezőgazdaságunk is a Szovjetunió-nak köszönheti, hogy a szovjet kombájnok és lánctalpas traktorok mintájára a mi gyáraink is megkezdhetik ezeknek a nagytelejesítményű gépeknek a sorozatgyártását. A szovjet mezőgazdaság világviszonylatban egyedülálló termelési módszerének és tapasztalatának kimeríthetetlen táraháza szintén nyitva áll előttünk és felhasználhatjuk őket a mi mezőgazdaságunk terméshozamának növelése céljából.

Lármázhatnak külső és belső ellenségeink, a déli határainkon leselkedő titóista szörnyetegek, mi tudjuk: „a kulya ugat, a karaván halad.” A mi hazánk is a forradalmi munkásmozgalomnak „rohambrigádjába” tartozik — ezzel a megfeszülő elnevezéssel üntelteti ki minket a békeharc és az emberi szabadság legelső zászlóvivője, Sztálin elvtárs. Tudjuk, hogy a mi eredményeink — a kommunizmust építő Szovjetunió világraszóló eredményei mellett — erőt és biztonságot kölcsönöznek a mi még kapitalista elnyomás alatt sínylődő népeknek. De ez a tény is épp arra kötelezi államunk minden becsületese polgárát, hogy ne hagyja magát elkaparálni a sikerektől, hogy ne elégedjék meg az elért eredményekkel, hanem legjobb tudásával, teljes erővel tovább folytassa a munka harcait hazánk és az egész békétlenségért. Szocializmust építő hazánk minden hű fiának tudnia, éreznie kell: az a 13 milliónyi teljes és részleges amerikai munkanélküli, aki a monopólisták agresszorok eszeveszett fejtverkezése és a maximális profit örült hajhászása következtében nem tudja, hogy mit eszik holnap, az a jugoszláv dolgozó parasztok, akiknek a titóista vérebeke ismét a nyakára ültették a kulákokat, a mi eredményeinknek is épp úgy örül, mint a Szovjetunió és a többi népi demokráciák eredményeinek, mert ebben látja a háborús gyújtóbombák megfékezésének egyik nagyon fontos eszközét. Dolgozunk tehát ebben az évben is úgy, olyan lelkesedéssel, hogy öt éves tervünk negyedik esztendőjét megnagyobb győzelemmel tejezhessük be.

SZEGED ÉLETÉBŐL

Üzemeink korszerűsítése

„Öt éves tervünk harmadik évében sok új üzem kezdte meg működését. Számos gyárat, üzembeszéleget bővítették, illetve korszerűsítették.” (A Központi Statisztikai Hivatal jelentéséből).

A Tolbuchin-sugárúton lévő Vasöntőde dolgozói hosszú időn keresztül szűk, egészségtelen, sőtőt öntőműhelyben dolgoztak és a helyszűke miatt gyakori volt a balesetek száma. Öt éves tervünk harmadik évében azonban hatalmas, tágas, világos, korszerű öntőcsarnokot építettek fel, amelyben november 7-én már megtörtént az első csapolás. A NIVÓ Játéküzemben többszáz ezer forintos beruházással három új hatalmas műhelyrészben végzik munkájukat a dolgozók november 7 óta. Azelőtt a kapitalista Rosmanoktól ráncmaradt alacsony, szűk helyiségekben végezték munkájukat. Ma már egészséges, neofényes üzemben harcolnak azért, hogy gyermekeink kezébe a mennyiség fokozása mellett minél jobbminőségű játékok adhassanak.

Az 1952-es évben jelentősen bővítették a Szegedi Sertészüzemét, amely az építkezések befejeztével az ország harmadik legnagyobb hizlaldója lett. A bővítéssel egyidőben számos dolgozónak nyújtott biztos megélhetést. A Sertészüzem bővítése is a dolgozó nép javát szolgálja, mert az ott hizlalt sertésekkel több húst és zsírt biztosítanak.

Tovább bővült az egészségügyi hálózat

„Az 1952-es évben az egészségügyi hálózat 1100 új kórházi ágygal, több új rendelőintézettel, egészségügyi intézettel, új kórházi osztályokkal és több mint 40 városi, körzeti orvosi rendelővel bővült.”

Pártunk és népi demokratikus kormányzatunk egyre nagyobb gondot fordít a dolgozók egészségvédelmének és szociális körülményeinek további javítására. Szegeden is sokszáz ezer forintos költséggel jelentős beruházásokat fordítottak egészségügyi intézményekre. A Vársárhelyi sugárúti 68. és a Petőfi Sándor-sugárúti 65. szám alatt körzeti orvosi rendelőt állítottunk fel, egyenként 100.000 forintos költséggel. Az Állami Gyermekvédelmi Intézet C. pavillonjának átalakítására 25 ezer forintot fordítottunk. A Radnai-utcai Állami Csecsemőotthon átalakítására 22.500 forintot adott

népgazdaságunk. A Testnevelési és Sportegészségügyi Intézetet 54 ezer forintos költséggel hozta létre. Ugyancsak az 1952-es évben a gyermekek egészségvédelme érdekében gyermek-poliklinikát létesítettünk a Csanádi-úton. Mindezek mellett idénybölcsőket, napközi otthonokat, csecsemőotthonokat, kollégiumokat, diákotthonokat létesítettünk Szegeden, amelyek ugyancsak sokszáz ezer forintjában kerültek államunknak. Az elmúlt évben a szociális otthon átalakítására 100 ezer, a Marx-téri diákotthon átalakítására 191 ezer, a Tolbuchin-sugárúti Apolónoképző Intézet átalakítására 85 ezer forintot fordítottunk. Ezek a létesítmények mind azt bizonyítják, hogy évről-évre egyre jobban érvényesül a gyakorlatban Alkotmányunk fontos tétele: „Legfőbb érték az ember.”

Több könyv, több látogató a Somogyi Könyvtárban

„1952. év augusztusában az országban 8500 nyilvános tömegkönyvtár működött 43 millió kötettel, az év folyamán több mint 400 új népkönyvtár létesült. A népkönyvtárak könyvtárlományai az előző évinek másfélszeresére emelkedtek.” (A Központi Statisztikai Hivatal jelentéséből).

Az elmúlt évben Szegeden a Somogyi könyvtár négy új főkönyvtárat létesített a dolgozók kulturális igényeinek kielégítése érdekében. Ebben az évben 66 ezer forintot új könyvek, tízezer forintot folyóiratok beszerzésére fordított. Így a meglévő könyvtárlomány több, mint 6500 kötettel bővült és a könyvtárlátogatók száma pedig több, mint négyszeresére emelkedett az 1951. évhez viszonyítva.

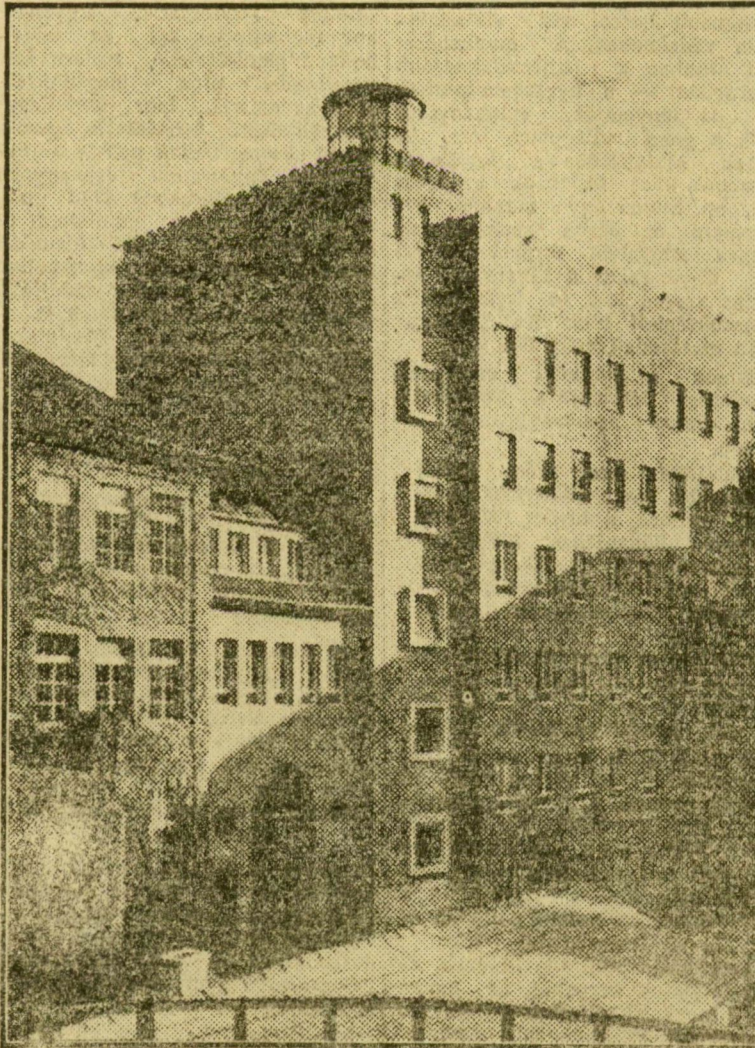
1952-ben 39 ezerrel többen látogatták a szegedi Nemzeti Színház előadásait, mint 1951-ben

„1952-ben a színházaknak 47 millió, az operaelőadásoknak 1,1 millió látogatója volt, 27 százalékkal, illetve 55 százalékkal több, mint 1951-ben.” (A Központi Statisztikai Hivatal jelentéséből).

A szegedi Nemzeti Színházban évről-évre nő a látogatók száma. A dolgozók és a környék dolgozó parasztjai egyre jobban megszeretik azokat a színdarabokat, amelyekben megismerik a szocialista embertípust, példaképeket, a szovjet embert. 1952-ben 39 ezerrel látogatták többen a színházat, mint 1951-ben.

GONDOSKODÁS AZ IFJÚSÁG TANULÁSÁRÓL

„1952-ben számos új iskola, kutatóintézet, kultúrház, rendelőintézet és bölcsőde épült, a dolgozóknak átadott új lakások összterülete meghaladja a 600 ezer négyzetmétert, nem számítva a magánépítkezéseket.” (A Központi Statisztikai Hivatal jelentéséből).

Az 1952-53-as tanévi ünnepség után adták át a szegedi egyetemnek a 6 millió 100 ezer forintos költséggel épült Béke-épületet. Ebben az épületben több mint 800 ipari munkás és dolgozó paraszt gyermeke tanul, hogy a fizika és kémia tudományát elsajátítsa.

Fejlődő népgazdaságunk egyre több és több kiművelt emberfőt és egyre több kiváló szakembert igényel a szocializmus mielőbbi megvalósítása érdekében. Pártunk és népi demokratikus kormányzatunk országsszerte évente sokmillió forintot fordít új egyetemre, főiskolák és technikumok építésére.

Igy épült fel a Szegedi Egyetem Béke-épülete is, amelyben a hallgatók a tanulási időben a Kossuth-díjas tanárok lelkiismeretes oktatása mellett sajátítják el a tervszerű terméstudományt. Az intézetben 13 dolgozószoba, gazdagon felszerelt laboratórium és egy hatalmas, 200 személyt befogadó tanterem van, amely az egyetemi hallgatók képzésének további javítását és a tudományos kutatások elmélyítését segíti. Az új intézetben három kutatócsoport dolgozik tudományos problémák megoldásán. A kutató csoportok nagy segítséget nyújtanak a fémipari, a textilüzemi dolgozóknak.

Az intézet a tanév megkezdése óta is jelentősen gyarapodott. Sok ezer forintot áldozott a dolgozó nép állama arra, hogy az intézet hallgatói számára megfelelő mennyiségű fizikai és kémiai felszerelés és szakkönyv nyújtson segítséget.

A Béke-épületben elhelyezett Gyakorlati Fizikai Intézet ezévi munkája még jobban emeli majd az egyetemi oktatás színvonalát és a tudományos kutatás eredményeit. Az intézetben ma már olyan munka folyik, amely az épület nevéhez méltóan valóban a békét szolgálja.